

[Stats- og udenrigsministeren.]

det på den måde. Når jeg nu altså stryger kasketten for den ene side af det ærede medlem, den gode side, må jeg måske opretholde min beklagelse af, at det ikke er begge sider af det ærede medlem, der er sådan, at man kan udtale sin almindelige anerkendelse af ansvarsbevidstheden i det politiske arbejde.

Det er noget tilsvarende, der er kommet til udtryk i det ærede medlem hr. Aksel Møllers tale. Jeg forstår, jeg har anvendt et par lidt flotte bemærkninger, men jeg tror, det ærede medlem og jeg kender hinanden tilstrækkeligt til at vide, at en lille smule blomstersprog en gang imellem måske spiller ind her, og så er den form for blomster, som det ærede medlem helst vil have, jo en anden side af sagen. Men måske skal vi ikke hænge os så meget i en sætning eller et par tilfældige bemærkninger ved en lejlighed som denne eller ved lejligheder, hvor også det ærede medlem har brugt måske lidt flotte vendinger.

Det, som imidlertid optager både det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Aksel Møller, er, forstår jeg, spørgsmålet om en kommende regeringsdannelse; og udgangspunktet for de overordentlig interessante betragtninger, der er fremført af begge de ærede medlemmer, er den udtalelse, jeg fremsatte i Fælledparken, hvor jeg sagde noget om, at om der ud af det samarbejde, der har været mellem det radikale venstre og os — et samarbejde, jeg udtalte min anerkendelse af — kan udledes videre perspektiver, ved jeg ikke, det må fremtiden vise. Jeg har ikke selv anset udtalelsen for at være synderlig genial, det skal jeg såmænd villigt erkende, og jeg har allermindst troet, at der i den kunne lægges et politisk standpunkt — hvis jeg havde ret til at indtage det — som kunne foranledige en stor regeringsdebat ved denne lejlighed.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen anser det for aldeles utænkeligt, at der kan laves et regeringssamarbejde mellem det radikale venstre og socialdemokratiet, et regeringssamarbejde, som skulle betyde, at et parti, der ikke var tilhænger af Atlantpagten, blev medlem af en regering, der havde ansvaret for Atlantpolitikken. Nej, jeg forestiller mig ikke, at man skulle kunne lave et fremtidigt

regeringssamarbejde uden på klar basis; jeg ved iøvrigt ikke, om der er basis for et regeringssamarbejde med et andet parti, f. eks. det radikale venstre, og jeg ved heller ikke, om det i og for sig er rigtigt at diskutere det nu. Jeg har i hvert fald ikke det ringeste ønske om at gøre det, men jeg kan forstå, at de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen og hr. Aksel Møller er interesseret deri, og at det har været genstand for megen omhyggelig drøftelse i overbestyrelsen for de to partier, i kontaktudvalget, eller hvad det nu er, det hedder, det lille foretagende, man har etableret mellem venstre og det konservative folkeparti. Men jeg må desværre erkende, at jeg er lidt dårligt stillet med hensyn til at drøfte sagen, dels fordi jeg ikke har drøftet det med mit eget parti, dels fordi jeg endnu ikke har haft anledning til at drøfte det med det radikale venstre, så jeg savner egentlig forudsætninger for at gå ind i en egentlig diskussion om hele dette spørgsmål, og jeg skal derfor for mit eget vedkommende undlade at gå ind i en debat herom. At jeg med stor opmærksomhed har fulgt de synspunkter, man har på den anden side, og den vejledning, man har villet give mig, siger sig selv.

I en vanskelig politisk situation for en mindretalsregering er en sådan vejledning nægtelig altid af betydelig værdi, og jeg tror, det ville være rigtigere, om en diskussion om en anden form for regeringsdannelse end den, der findes nu, fandt sted på et tidspunkt, hvor der forelå en aktuel eller en konkret baggrund herfor.

Jeg skal ikke have noget imod at tilføje, at det ærede medlem hr. Kristen Ambys bemærkninger interesserede mig og forekom mig sympatiske og frigjorte for en henholden sig til helt almindelige tankebaner, men jeg må måske også herom nøjes med at at sige tak for et interessant indlæg. Jeg beklager altså, at jeg ikke kan tjene de to ærede ordførere med en regeringsdiskussion; jeg savner simpelthen forudsætningerne for at gå ind i en sådan debat. Men man ved aldrig, hvornår sådanne forudsætninger kan komme tilstede, og så er jeg villig til at diskutere spørgsmålet.

Finansministeren (Kampmann): Må jeg begynde med at henlede de ærede medlemmers opmærksomhed på et lille hæfte med